

ΖΗΤΩ ὁ Κάισαρ !...

Τὸ πλῆθος τῶν μονομάχων περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ αυτοκρατορικό θεωρεῖο καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἐπαναλάμβανε τὸν καθιερωμένο χαρετισμὸ :

—Ζήτω ὁ Κάισαρ !...

Ὁ Κάισαρ ὅμως δὲν τοὺς ἐροῦνε οὔτε μιά ματιά. Ἡ προσοχή του ἦταν συγκεντρωμένη ἀλλοῦ. Ἐαυλοῦμένως ἀνατακτικά, παρατηροῦσε μὲ ἱκανοποίησι τοὺς ἰσχυροὺς του, ποὺ διψοῦσαν γιὰ αἱματηρὰ θεάματα.

—Ζήτω ὁ Κάισαρ !... ἀκούστηκε μιά κραυγὴ στενωροῦ, ποὺ ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ ἱπποδρόμο.

Κι' ὅλο τὸ πλῆθος τῶν Ῥωμαίων στῆλωσε τὰ βλέμματά του ἀπάνω στὸν γιγαντώσιμον μονομάχο, ὁ ὁποῖος εἶχε φωνάξει κι' ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ σηματοδῆξῃ μὲ τοὺς ἄλλους, προσπαθοῦσε νὰ μικραίνει τὰ βήματά του.

—Αὐτὸς εἶνε : ἄρχισαν νὰ λένε οἱ Ῥωμαῖοι πολῖτες, σκουιντώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Βέβαια, εἶνε ὁ μοναδικὸς μας παλαιστής καὶ πυγμάχος. Μὰ τί θέλει μαζὶ μὲ τοὺς μονομάχους ;

—Ζηταίει τὴ δόξα !... Ὅθελει κι' ἄλλες δάρφες !...

Οἱ θεατὲς ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε σκεπασμένον τὸ πρόσωπό του μὲ τὴν μεγάλην του περικεφαλαία, ἦταν ὁ Κεχωρῶς, ὁ Γαλάτης παλαιστής καὶ πυγμάχος, ποὺ ποτὲ δὲν γνόρισε τὴν ἥττα.

Τὸ πλῆθος δὲν εἶχε ἀπαρτηθεῖ. Ὁ γιγαντώσιμος ἐκεῖνος μονομάχος ἦταν πραγματικὰ ὁ Κεχωρῶς, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν φαινόταν χαρούμενος, ὅπως πάντα, μοιλοῦντι περιμένει μὲ λατῦρα ἐδῶ καὶ διὰ χρόνια νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἀδεια νὰ μονομαχήσῃ. Τὶ τάχα νάχε πάθῃ ὁ Γαλάτης κι' ἦταν τόσο σκεπτικὸς ;

Ἦ ! θυμόταν τὰ περασμένα. Σανάζοισε μὲ τὴν φαντασία του τὴν ἐμφερικὰ του ζωὴ, ὅταν βρισκόταν τὴν πατρίδα του, μὲ τὴν μητέρα του Μπρεννίλις καὶ τὸν ἀδελφὸ του Κλέντερ.

Μπροστὰ στὰ μισόγλειστα μάτια του ἀντίκριξε ὀλοξόταντῃ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του, ὅπως τὴν εἶχε κλείσει μέσα στὴν ψυχὴ του, τὴν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ τους, μὲ τὰ μεγάλα γαλανά μάτια τῆς γεμάτα ἀπὸ δάκρυα. Μάταια τὸν θερμοπαρκαλοῦσε τότε ἡ μητέρα του νὰ μείνῃ κοντὰ της, νὰ καλλιεργῇ τὰ κτήματά της, μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του. Ὁ Κεχωρῶς, ποδώντας τὴ δόξα, εἶχε πάρει τὴν ἀμετάρπτη ἀπόφασιν νὰ πάη στὴ Ρώμη, νὰ διακριθῇ στοὺς ἀγῶνες τοῦ ἱπποδρόμου κι' ἔτσι μιά μέρα ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ του.

Ἐβλεπε ἐπίσης τὸν λεπτοκαμωμένον Κλέντερ, μὲ τὴ βαθεῖα οὐλὴ στὸ ἄριστό του μπράτσο. Τὸ σημάδι αὐτὸ τοῦ τοῦ εἶχε κάνει ὁ ἴδιος ὁ Κεχωρῶς, αἰχνοῦντάς τον μὲ δυνάμη ἀπάνω σὲ μιά πέτρα, καθὼς μιά μέρα παλεῖανε οἱ δύο τους γιὰ διακοῦδας.

Βιθισμένος στὴν δνειροπόλησί του, ὁ Κεχωρῶς δὲν ἄκουσε τὸν συνθηματικὸ ἦχο τῆς σάλπιγγας γιὰ τὴν ἐναεῖση τοῦ ἀγῶνος. Ἄκουσε ὅμως τὸ θροῦνὰ του καὶ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, σάν ἕνα ἀνήμερο ζῶο μέσ' ἀπὸ τὸν ἕπνο του.

Προχώρησε ἀποφασιστικά μπροστὰ καὶ βλέποντάς τὸν ἀντίπαλό του νὰ ἔρχεται ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ μεριά τοῦ στίβου, χαμογέλασε περιφρονητικά.

Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Κεχωρῶου ἦταν ἕνας μετρίου ἀναστήματος καὶ λεπτοκαμωμένος αἰχμάλωτος πολέμου. Βλέποντάς τους κανεὶς τοὺς δύο ἀντιπάλους, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ θυμηθῇ τὸν Γολιάθ καὶ τὸν Δαυὶδ.

Οἱ δύο μονομάχοι σταθῆκαν ἀντιμέτωποι, σὲ ἀπόστασι πέντε βηματιῶν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, ἀναμετρῶντας ὁ καθένας τὶς δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου του.

Κι' οἱ δύο τους εἶχαν σκεπασμένον τὸ πρόσωπό τους μὲ μιά πυκνότερη σφραγισμένη μύσκα, ποὺ ἄφηνε ἀπὸ διὰ μικρὰ ἀνοίγματα νὰ φαίνονται μονάχα τὰ μάτια τους. Τὸ στήθος καὶ τὰ πόδια τους ἦσαν γυμνά καὶ τὰ ξίφη τους ἦσαν δεμένα ἀπ' τὰ χέρια τους μὲ λουριά πέτσινα, ποὺ ὑπῆσαν ὡς τοὺς ὄμους τους.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἀντιμέτωποι ἀπὸ ὥρα κι' ὅμως κανεὶς τους δὲν τολμοῦσε ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα.

Τὰ γεμάτα ἀγωνία δευτερόλεπτα περνοῦσαν ἀφάνταστα ἀργὰ κι' οἱ θεατὲς ἀρχισαν νὰ χάνουν τὴν ὑπομονή τους καὶ νὰ φωνάζουν ἀγανακτισμένον. Ὅλοι τους ἦσαν ἐναντίον τοῦ Κεχωρῶου, γιατί νόμιζαν ὅτι εἶχε λιποψυχήσει.

Ἡ φωνὴ τοῦ πλῆθους κι' ἡ βροσιὰς δονοῦσαν ὀλόκληρον τὸν ἱπποδρόμο, κι' ὅμως κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο τους δὲν ἔκανε βῆμα ἀπ' τὴ θέσι του.

Ὁ μικρόσωμος αἰχμάλωτος ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ μὴν ἔχη τὴν τόλμη νὰ ἐπιτεθῇ στὸν κολοσσό, ποὺ εἶχε γιὰ ἀντίπαλό του. Ἄλλ' ὁ Κεχωρῶς, αὐτὸς ὁ γιγαντώσιμος ἀνίκητος πυγμάχος καὶ παλαστής, τὶ τάχα νὰ εἶχε πάθει ; Ὁ Κεχωρῶς ἀνατριχάει κι' ἔστρεψε σὺγκρομος. Ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάσῃ, νὰ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE SOLARI

διαρραγῇ. Ἀπ' τὴν οὐλὴ, ποῦχε παρατηρήσει ἀπάνω στοῦ ἀριστεροῦ μπράτσου τοῦ ἀντιπάλου του, εἶχε ἀναγνωρίσει ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀδελφὸς του.

—Κλέντερ, ἀδελφέ μου ! τοῦ ψιθύρισε μὲ μισοσβυσιμένη φωνή.

Ὁ Κλέντερ ὅμως, καθὼς ἦταν συγχισμένος, δὲν τὸν ἄκουσε. Ἄλλωστε, ἡ ἀσθενικὴ φωνὴ τοῦ Κεχωρῶου εἶχε πνιγεῖ ἀπ' τὶς φοβερὲς βλαστήμιες τοῦ πλῆθους.

Ὁ Κλέντερ λοιπόν, ἂν κι' εἶχε καταρρομάξει ἀπ' τὸν πελώριον ἀντίπαλό του, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὰ ἐνθαρρυντικά λόγια ποὺ τοῦ φώναζε τὸ πλῆθος, ἔκανε τέλος τέσσερα βήματα μπροστὰ κι' ὤρμησε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Κεχωρῶς, χωρὶς κἂν νὰ κουνιθῇ ἀπ' τὴ θέσι του, ἀπέκρουσε μ' ἐπιδειξιότητα τὸ πρῶτο χτύπημα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ ἀδελφὸς του, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ ἀναπέδωσε.

Ὁ Κλέντερ τοῦ ἔξαναπέτελλε πάλι, ἀλλὰ ὁ Κεχωρῶς ἀπόφυγε μὲ εὐκολία τὰ χτυπήματά του.

—Δειλὲ, ἀνάνδρε ! φώναζε τὸ πλῆθος στὸν Κεχωρῶ.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐξασκολοῦτοσε νὰ περιορίζεται μονάχα στὴν ἄμυνα καὶ διαρκῶς ψιθύριζε :

—Κλέντερ, ἀδελφέ μου !...

Ὁ Κλέντερ, μεθυμένος ἀπ' τὶς ἐπειφημιές τῶν θεατῶν, δὲν τὸν ἄκουγε, κι' ἐξασκολοῦτοσε ἀκάθεκτος τὶς ἐπιθέσεις του.

Ὁ Κεχωρῶς τέλος, σήκωσε τ'ὄπλισμένον χέρι του καὶ κατάφερε ἕνα τεχνικώτατο χτύπημα ἀπάνω στοῦ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του, ἀκριβῶς στὴ μέση τῆς περικεφαλαίας, καὶ τὸν ἔξάλωσε κάτω λιποθυμισμένον.

Νικητὴς ὁ Κεχωρῶς, πάτησε μὲ τὸ πέλμα του ἀπάνω στὸ στήθος τοῦ νικημένου καὶ σήκωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ θεωρεῖο τοῦ αυτοκράτορος. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ αυτοκράτωρ θὰ ἔδινε τὸ σημεῖο τῆς χάριτος, ἀπὸ ὀκτο στὸν δυστυχῆ αἰχμάλωτο, ποὺ εἶχε τὴν ἄτυχία νὰ τὸν βάλουν νὰ παλέψῃ μ' ἕναν τόσο δυνατὸ ἀντίπαλο.

Ὁ αυτοκράτωρ ὅμως, χαμογελώντας μὲ ἱκανοποίησι ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ πλῆθους, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ θανάτου. Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ αὐτῆ, ὁ νικητὴς ἔπρεπε ν' ἀποτελειώσῃ τὸν ἠττημένον β.μ.

Ὁ Κεχωρῶς ἔσφιξε τότε τριγύρω του τὰ τρομαγμένα βλέμματά του καὶ πάγωσε τὸ αἷμα τοῦ ἀπ' τὴ φύση ποὺ αἰσθάνθηκε, βλέποντάς τοὺς θεατὲς δίνουσι ὀρθῶς, μὲ ἠθωμένα τὰ χέρια τους, νὰ περιμένουν ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ αἵματος...

Κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ Κεχωρῶου, ὁ Κλέντερ ἔμεινε ἀκίνητος, μισοπεθαμένος ἀπ' τὸν τρόμο τοῦ φριχτοῦ τέλους, ποὺ τὸν περιέμενε σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ὁ γίγαντας ἔσκυψε τότε τὸ κεφάλι του, ἐνῶ σκεφτότανε νὰ βοηθῇ τὸν τρόπο νὰ ἔξαλεθρῇ τὸ πλῆθος καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφὸ του. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ κάποιος ἀπ' τοὺς σκλάβους, ποὺ σέρνανε ἔξω ἀπὸ τὸ στίβο τὰ πτώματα τῶν νικημένων, τὸν ἔσπρωξε ἀπὸτομα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Κεχωρῶου βιθίστηκε μέσα στὸ λαμπο τοῦ ἀδελφοῦ του...

Ἐνας πίδακας τότε ἀπὸ θερμὸ αἷμα πετάχτηκε ἀπὸ τὴν τριτημένῃ ἀσθηρία τοῦ Κλέντερ καὶ πτοῖλισε τὸ φρονικὸ χέρι τοῦ Κεχωρῶου. Ἐνοῦσε τότε ἄξιαφρα ὁ ἀκούσιος ἀδελφοκτόνος τὴν κρυεὴ φρίκη νὰ τοῦ δαγκάνῃ τὴν καρδιά καὶ μέσ' στὴν τροῖλλα τῆς δδίνης του, τοῦ φράνηκε πῶς ἔβλεπε τῆς μητέρας του τὰ μάτια νὰ τὸν κυττάζουσι ἀπελπισμένα, ἔξωλλα. Τροῖβηξε τότε τὸ ξίφος του ἀπ' τὸ λαμπο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸ ἐμπηξε ὅλο μέσα στὸ δικό του στήθος...

Σὲ λίγο οἱ σκλάβοι τραβοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν στίβο, μαζὶ μὲ τὸ πτώμα τοῦ ἠττημένου, καὶ τὸ πτώμα τοῦ νικητοῦ.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

—Ὁ χρόνος εἶνε τὸ πολυτιμώτερον τῶν ἀγαθῶν καὶ ὁποῖος δὲν ξέρει νὰ τὸν μεταχειρισθῇ, εἶνε πῶ ἀσποτός ἀπ' τὸν ἄσποτο μὶδ τοῦ Ἐθαγγελίου.

—Ὁ Θεὸς λέγει στὸν ἄνθρωπο : Βοήθησε τὸν ἑαυτό σου, ἂν θέλεις νὰ σὲ βοηθήσῃ.

—Ἡ δικητορία εἶνε γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅτι ἡ σοφία γιὰ τὰ μέταλλα.

—Ὁ ἐργατικὸς εὐκωρεῖ κάποτε. Ὁ τεμνέλης ποτέ.

—Ὅταν ἔχει κανεὶς προθυμία, κατορθώνει πολλὰ μὲ λίγον κόπο.

—Ὅποιος θέλει νὰ κερδίσῃ, πρέπει νὰ μάθῃ ὄχι μόνο τὴν τέχνην τοῦ κέρδους, ἀλλὰ καὶ τῆς οικονομίας.

—Τὸ κρασί, ἡ γυναῖκες καὶ τὰ χαρτιά, καταστρέφουσι τὶς περιουσίας καὶ πολλαπλασιάζουσι τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων.

—Ἡ ὑπερηφάνεια προγευματίζει πλοῦσια, γευματίζει φτωχὰ καὶ δειπνεῖ ἔλεσινα.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” * 008877

Φυλάγετε τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» μὲ τὰ ἀριθμημένα δελτία τοῦ ἐβδομαδιαίου λαχείου καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς προσεχούς ἐβδομάδος, ποὺ ἄρχεται ἡ ἐκκῶβευσις τοῦ λαχείου, διότι πιθανὸν νὰ εἰσδε μεταξὺ τῶν τυχερῶν.